మనిషి

ఎం.వి.ఎస్.ఎస్.ప్రసాద్

నేను పదిహేను రోజుల తరువాత ఆ రోజు నర్సింగ్‌హోం కి వెడుతున్నాను. చిన్నపిల్లలు పదిహేను రోజుల తరువాత స్కూలికి వెళ్ళాలంటే ఎలా బాధపడతారో అలా అనిపించింది నా మనస్సుకు. అంతా ఏదో కొత్తగానూ, కంగారుగానూ వుంది. నా విచిత్ర మానసిక స్థితి నాకే నవ్వు వచ్చింది. మనిషికి ఏదైనా రెండు రోజులు అలవాటు పోయేసరికి మామూలుగా చేసేపనులకే కష్టపడిపోతాడు. వాచీకేసి చూసుకున్నాను. తొమ్మిది కావడానికి ఎక్కువ ఆలస్యం లేదు. గబగబా చెప్పులు తొడుక్కుని కారుకేసి నడిచాను.

"అయ్యగారూ భోజనాని కొస్తారా లేకపోతే కేరియర్ తీసుకు రమ్మంటారా?" అని అడిగింది పనిమనిషి.

"వచ్చేస్తానులే. అయితే చాలా రోజుల తరువాత వెడుతున్నానుకదా. కేసులు అవీ చూడడం ఆలస్యం అవవచ్చు. నా కోసం చూడకు. నువ్వు భోజనం చేసెయ్" అంటూ కారును నెమ్మదిగా రోడ్డుమీదకు నడిపించి, ఒకటి, రెండు నిమషాలలో ట్రాఫిక్ ప్రవాహంలో కలిసిపోయాను.

నర్సింగ్‌హోం చేరేసరికి అరుణ నాకోసం ఎదురుచూస్తోంది. ఆ రోజు వస్తున్నానని క్రితం రాత్రి ఆమెకి ఫోన్‌చేసాను.

"ఏమిటమ్మా అరుణా ఎలా వున్నావు? ఏమిటో ఈ పేషంట్ల బాధ్యత అంతా నీకే అప్పగించి వెళ్ళిపోయాను. ఏం కష్టపడ్డావో ఏమిటో..... కుమార్‌ని రోజూ వచ్చి కాస్త నీకు సహాయం చేయమని చెప్పాను..... వచ్చేవాడా?"

"ఆఁ! ఇక్కడే మీ సమస్యలు లేవుబాబాయ్. నిన్నొక ఎమర్జన్సీ మేజర్ సర్జరీచేసాం. డాక్టర్ కుమార్, డాక్టర్ రఘునాథ్ వచ్చారు..... పేషంట్ చక్కగా కోలుకుంటున్నాడు."

"అలాగా! కేసేమిటమ్మా?"

అరుణ కేసుగురించి చెప్పింది.

"కంగ్రాట్స్! ఏనీవే డాక్టర్ అరుణ అండదండలుండగా పేషంట్లకి భయమేమిటి?" అన్నాను నవ్వుతూ.

"అయినా నువ్వు కాకపోతే నన్నెవరు పొగుడుతారులే బాబాయ్. ఎంతయినా నీ శిష్యురాలినే కద.... మా ఆయనకి ఎంతసేపూ కంపెనీ గొడవలూ, బోర్డ్ మీటింగ్‌లే సరిపోతాయ్. ఇక నన్ను విమర్శించడానికీ, పొగడడానికీ టైమెక్కడిది..... ఏమిటిబాబాయ్ మరీ చిక్కిపోయావు?..... పేషంట్స్‌ని చూస్తావా లేకపోతే ఈపూటకి రెస్ట్ తీసుకుంటావా?"

"నిన్న ఆపరేషను అయిన కేసుని చూస్తానులే అరుణా.... మిగతా కేసులు చూసే ఓపికా, ఆసక్తి..... ఈ రోజు లేదమ్మా. పద" అంటూ వార్డుకేసి బయలుదేరాను.

ఆ ఒక్క పేషంట్‌నీ చూసొచ్చి నా గదిలో మౌనంగా కళ్ళు మూసుకుని కూచున్నాను. అరుణ వార్డులోనే వుంది. 'నా కనుకొలనులలో నీళ్ళు చేరాయి. హృదయం భారమయ్యింది.' అవును జరిగిన సంఘటన అటువంటిది..... నా ఆలోచనలు అటువైపు పరిగెత్తాయి. నా తల్లి.... నవమాసాలు మోసి, కని, పెంచిన నా తల్లి.... నా కళ్ళముందే బూడిదయిపోయింది. నన్ను ప్రాణం కన్నా మిన్నగా చూసుకున్న ఆ రాగమయి నేను చూస్తుండగానే పంచభూతాల్లో కలిసిపోవడం నన్ను విపరీతంగా క్రుంగదీసింది. రక్త సంబంధం అంటూ యిక నేను చెప్పుకోతగ్గ వ్యక్తి ఎవరూ ఈ ప్రపంచంలో లేరనే భావన నా గుండెను పిండిచేసింది..... అయినా..... అయినా అన్నిటినీ భరించే శక్తి ఆ భగవంతుడిచ్చారు..... కన్న తండ్రి ఎవరో, ఎలా వుంటాడో నాకు తెలియదు. తోబుట్టువులు లేరు. నాకు తెలిసిందల్లా అమ్మ.... అమ్మ మాత్రమే. నాకు ఆమెతోడిదే లోకం అయింది. అటువంటి అమ్మ యింకలేదనే విషయంతో ఎందుకో నా మనస్సు రాజీపడలేకపోతోంది. చివరి రోజులలో నా దగ్గరుండకుండా మామయ్యగారింటికి వెళ్ళి అక్కడే ఆమె తనువు చాలించడం మరీ బాధగా వుంది.

చిన్నప్పుడే నూరేళ్ళు నిండిన నా ఒక్కగా నొక్క కొడుకు, అతనిని వెతుక్కుంటూ వెంటనే వెళ్ళిపోయిన నా భార్యా...... అప్పుడు కూడా నేను క్రుంగిపోయాను. దుఃఖభారానికి లొంగిపోయాను. అప్పుడు అమ్మ నన్ను తన ఒడిలోకి తీసుకొని ఓదార్చింది, సేదతీర్చింది..... మరి యిప్పుడు అరుణ...... అరుణ వుందిగా. అరుణ నా పెళ్ళయిన కొత్తలో పక్కింట్లో వుండేది. అప్పుడు చాలా చిన్నపిల్ల. 'బాబాయ్ - బాబాయ్' అంటూ చనువుగా తిరిగేది. రోజులో ఎక్కువభాగం మా యింట్లోనే గడిపేది. అలాంటి అరుణ యిప్పుడు శారీరకంగానూ, మానసికంగానూ కూడా ఎంతో ఎదిగిపోయింది. ఎం. ఎస్. పాసయి నాకు అసిస్టెంట్ చేస్తోంది.

"అమ్మా!" అప్రయత్నంగా నా నోటినుంచి ఆ మాట వెలువడింది. కళ్ళమ్మట నీళ్ళు బొట్లుగా రాలిపడడం ప్రారంభించాయి. అరుణ నేను కూచున్న గదిలోకి వచ్చింది.

"ఏమిటిబాబాయ్ బాధపడుతున్నావా? అందరికీ ధైర్యం చెప్పే నువ్వే అలా అయిపోతే ఎలాగ చెప్పు? అయినా డాక్టరుగా నువ్వు ఎంతోమందిని మృత్యువును చేరుకుంటూంటే చూసుంటావు...... తల్లి అంటే బాధ తప్పదనుకో....... ఏమిటది చిన్నపిల్లాడిలా? కళ్ళు తుడుచుకో!"

"అమ్మా అరుణా! ఒక డాక్టరుగా నా హృదయం మొద్దుబారిపోయినా, ఒక మనిషిగా, ఆ తల్లి కొడుకుగా యింకా అది సున్నితంగానే వుందమ్మా. అయినా నా హృదయంపై గాయాలు ఆరేవికాదులేమ్మా. ఈ రోజు బాధపడి, రేపు మర్చిపోడానికి" అన్నాను కింది పెదవిని పళ్ళతో బిగపట్టి వస్తున్న దుఃఖాన్ని బలవంతంగా ఆపుకుంటూ.

"నీ బాధను నేను అర్ధంచేసుకోగలను. కానీ మన చేతులలో ఏముంది చెప్పు.... పోనీ బాబాయ్ కొన్ని రోజులు మా యింట్లో వుండగూడదూ. వంటరిగా ఆయింట్లో ఏం వుంటావు?"

"వంటరితనం కొందరిపట్ల శాపమైనా అది నా విషయంలో వరమైందమ్మా. అందుకే.... అందుకే నా జీవితాన్ని డాక్టరుగా రోగులకు అంకితం చేయగలుగుతున్నాను అరుణా. అయినా వంటరితనం నాకేమీ కొత్తకాదు. కాకపోతే పరిస్థితులొక్కోసారి బాధపెడతాయంతే. నేను వెడతానమ్మా. ఏదైనా అవసరం వుంటే ఫోన్‌చెయ్యి" అంటూ రూము బయటికి నడిచాను నేను.

* * *

సాయంకాలం నాలుగయ్యింది. ఫోన్ అదేపనిగా రింగవుతూంటే పనిమనిషి ఎత్తింది. ఒక నిమషం

అయ్యాక,

అయ్యగారూ అరుణమ్మగారు మిమ్మల్ని అరజంటుగా పిలవమన్నారు అని చెప్పిందామె

నేను ఒక్కవుదుటన ఫోన్‌దగ్గరికి పరిగెత్తాను ఎందుకంటే అరుణ – అందులోనూ యింకొక గంటలో నర్సింగ్‌హోంకి వస్తానని తెలిసి ఆ టైములో కంగారుగా ఫోన్‌చేసిందంటే ఏదో అత్యవసరమైన కేసే అయ్యుంటుంది

హలో అరుణా ఏమిటి సంగతి? అని అడిగాను నేను అరుణ వివరంగా చెప్పింది ఏదో సీరియస్ కేసు వచ్చిందని, వెంటనే బయలుదేరి రమ్మనీ, ఆపరేషనుకి అన్ని ఏర్పాట్లు చేస్తున్నాననేది ఆమె చెప్పినదాంట్లో సారాంశం నేను వెంటనే బట్టలు వేసుకుని కారు స్టార్టుచేసాను

రా బాబాయ్! నిన్ను డిస్టర్బ్‌చేసినందుకు సారీ నీకు అంతా చెప్పేనుకదా ఆపరేషనుకి అన్ని ఏర్పాట్లు చేసాను కానీ బ్లడ్ ప్రోబ్లేమ్‌గా వుంది 'ఒ' గ్రూప్ కొంచెం కష్టం కదా నాలుగయిదు చోట్లకి ఫోన్‌చేసి ట్రైచేసా ఎక్కడా లేదన్నారు

అలాగా కానీ అరుణా ఈపరిస్థితిలో

అదుగో బాబాయ్ ఆయనే ఆ అబ్బాయి తండ్రి అంటూ అప్పుడే రూములోకి వస్తున్న వ్యక్తిని చూపించింది అరుణ

ఒక నిమషం ఉలిక్కిపడ్డాను నేను వచ్చినతని మొహంలో రంగులు మారాయి అతను విశ్వం అనుమానం లేదు విశ్వం నేను ఆవేశ పడలేదు ఎందుకంటే ఆవేశం వలన అనర్థం తప్పితే ఉపయోగం లేదని నాకు జీవితం నేర్పింది

నన్ను క్షమించండి డాక్టర్, నేను చేసిన పనికి సిగ్గు పడుతున్నాను గతంలో జరిగిన విషయాలేమీ మనస్సులో పెట్టుకోకండి నా కొడుకుని కాపాడండి డాక్టర్ నా కొడుకుని కాపాడండి అంటూ నా కాళ్ళు పట్టుకున్నాడు విశ్వం

లెండి! ఏమిటిది మిమ్మల్నే అంటూ అతనిని పైకి లేవనెత్తాను

దయచేసి నా బిడ్డను కాపాడండి నేను మీకు క్షమించరాని ద్రోహం చేసాను కానీ ఆ కోపం నా కొడుకు మీద చూపించకండి

సారీ మిస్టర్ విశ్వం ఈ ఆపరేషను నేను చెయ్యలేను

అలా అనకండి డాక్టర్ ప్లీజ్ అలా అనకండి నేను కదా మీ శత్రువును నన్ను కొట్టండి నరకండి చిత్రవధ చేయండి కానీ నా బాబుని రక్షించండి

చెప్పాను కదా వేరే డాక్టర్‌కి ఎవరి కన్నా చూపించండి డాక్టర్ కుమార్ అని

నా మాటలను మధ్యలో నే త్రుంచేసాడు విశ్వం

అలా అనకండి డాక్టర్ మీరొక్కరే ఈ ఆపరేషన్ బాగా చేయగలరు మా ఊరి డాక్టరుగారు చెప్పారు ఈ ఊళ్ళో ఎవ్వరిని అడిగినా మీ పేరే చెప్పారు మిమ్మల్ని ప్రాధేయపడుతున్నాను ఎంత డబ్బైనా ఇస్తాను

చూడండి మిస్టర్ విశ్వం డబ్బుతో చాలా పనులు అవుతాయి, కానీ అన్ని పనులూ మాత్రం అవవని తెలుసుకోండి అన్ని రోజులు మీవి కావనే విషయం మీకు అర్థమయిందనుకుంటాను

అమ్మా మీరన్నా చెప్పండమ్మా అన్నాడు విశ్వం దీనంగా అరుణకేసి తిరిగి

బాబాయ్ అరుణ ఏదో చెప్పబోయింది

నువ్వు మాట్లాడకు అరుణా అన్నాను సీరియస్‌గా

అంటే మా కేసు మీరు టేకప్ చేయరా? దృఢంగా ఉంది విశ్వం స్వరం

యస్!'' అన్నాను నాకు తెలియకుండానే నా కంఠంలో కాఠిన్యత వ్యక్తమైంది

సరే మా ఖర్మ ఎలాగుంటే అలా జరుగుతుంది కానీ డాక్టర్ మిమ్మల్ని అని ఏం లాభం లెండి మిమ్మల్ని దేవుడూ, దెయ్యమూ అంటారే ఆ ప్రజలని అనాలి ఛీ! ఒక మనిషి ప్రాణాపాయంలో ఉంటే చూస్తూ ఊరుకునే మీరు మనుషులా, రాక్షసులు మానవ రూపంలో ఉన్న యమ దూతలు ఇంకా ఆవేశంగా ఏదో అనబోయాడు విశ్వం

"మిస్టర్ మైండ్ యువర్ టంగ్" అని అరుణ గద్దించేసరికి ఏమనుకున్నాడో ఏమో ఒకసారి అరుణ వైపు, నా వైపు చూసి బయటికి వెళ్ళిపోయాడు విశ్వం.

"బాబాయ్ నువ్వు తప్పు చేస్తున్నావనిపిస్తోంది" అంది అరుణ మెల్లగా.

"లేదమ్మా ఈ బాబాయ్ ఎప్పుడూ తప్పు చేయడు"

"కానీ బాబాయ్ ఈ ఆపరేషను నీ అంత బాగా ఇంకెవరూ. చెయ్యలేరు కదా.... అటు వంటప్పుడు...."

"నీకు తెలియదు అరుణా. నువ్వింకా చిన్నపిల్లవి"

"మీకూ మీకూ మధ్య ఏవో గొడవలు ఉండొచ్చు... కానీ ప్షాపం పసి పిల్లాడిని బలి చెయ్యడం...."

"కొన్ని పరిస్థితులలో అంతేనమ్మా.... నా నిర్ణయం మారడం అనేది జరగదు. కుర్రాణ్ణి వెంటనే డిశ్చార్జ్ చేసి డాక్టర్ కుమార్ దగ్గరకు తీసికెళ్ళమను"

"మనం కాదన్న తరువాత వాళ్ళిష్టం వచ్చిన చోటుకి వాళ్ళు వెళతారు" అంది అరుణ కొంచెం కోపంగా.

"వాళ్ళు వెళ్ళి తీరుతారు. వాళ్ళకి కొడుకు ప్రాణం ముఖ్యం."

"అంత ప్రాణానికి విలువ ఇచ్చేవాడి వయితే అలా మాట్లాడవు .బాబాయ్. నీకు పగ, ప్రతీకారం తీర్చుకుందుకు మంచి సమయం వచ్చింది. తీర్చుకున్నావు. ఇక ఎవరు ఎలా పోతే నీకేం!?" అంటూ నా ఎదురుగా ఉన్న కుర్చీలోంచి లేచి వెళ్ళిపోయింది అరుణ.

నేను అసహనంగా తల పట్టుకు కూచున్నాను, మనస్సంతా చికాకుగా ఉంది. అసలే అమ్మ పోయిన దుఃఖంలో ఉన్న నాకు, విశ్వం వచ్చి గతం గుర్తు చేసి, మరింత బాధ పెట్టాడు. ఇక ఆ రోజుకి ఇంటికి వెళ్ళిపోదామని నిశ్చయించుకున్నాను.

* * *

"ఏమిటి బాబాయ్ ఎలా ఉన్నావు!!?? నీ ఒంట్లో బాగా లేదని పని మనిషి ఫోన్ చేసేసరికి కంగారు పడిపోయాననుకో" అంది అరుణ ఆతృతగా నా బెడ్ రూములోకి అడుగు పెడుతూ...

"పిచ్చి పిల్లా ఎందుకమ్మా అంత కంగారు.. రాత్రి సరిగా నిద్దర లేదు. కొంచెం అలసట అనిపించింది. నేను రాను అని ఫోన్ చెయ్యమన్నానంతే. పని మనిషి నిన్ను అనవసరంగా కంగారు పెట్టేసినట్లుంది" అన్నాను మంచం పక్కనే ఉన్న కుర్చీలో కూర్చుంటూ...

"అందుకే చెప్పాను మా ఇంటికి రమ్మని... అవునులే నేను పిలిస్తే ఎందుకొస్తావు!? అదే నీ సొంత కూతురు పిలిస్తే నువ్వు వెళ్ళేవాడివి కాదా?" అంది అరుణ కోపంగా.

"ఏమిటమ్మా అరుణా ఆ మాటలు!!??... ఛ!ఛ! ఎప్పుడు అలా అనుకోకు తల్లీ. అరుణా నాకు నువ్వు కూతురివి మాత్రమే కాదమ్మా నా తల్లివి కూడా నువ్వే!!?? నాకు రావాలనిపించినప్పుడు పది రోజులు... కాదు పది నెలలుంటాను సరేనా" అన్నాను నేను.

అరుణ మెంలో కోపం తగ్గిపోయింది. ఆమె మొఖం ప్రసన్నమయింది.

"నువెప్పుడూ ఇంతే బాబాయ్ ఏదో చెప్పేస్తావు... ఇంతకీ నిన్న వచ్చిందెవరు బాబాయ్!!? శత్రువు, శత్రువు అంటున్నాడు ఎవరతను? అసలు నీలాంటి మనిషికి కూడా శత్రువులుంటారా బాబాయ్!!?"

"పిచ్చి పిల్లా మనం పురాణాల్లో చదివే ఆ దేవుళ్ళకే శత్రువులున్నారమ్మా. ఇక మనమేపాటి!!?... అతను విశ్వం అని" చెప్పడం ప్రారంభించాను" మా నాన్న గారూ, విశ్వం తండ్రీ చిన్నతనం నుంచీ కూడా మంచి స్నేహితులు. పక్క, పక్క పొలాలలో వ్యవసాయం చేసుకుంటుండేవారట. ఒకసారి పొలాల గట్ల విషయంలో ఏవో మనఃస్పర్థలు వచ్చాయట... మా నాన్నగారిని ఆ పొలాల గొడవలు కారణంగా విశ్వం తండ్రి చంపించాడుట. అయితే అతనికున్న పలుకుబడి వల్ల ఆ విషయం బయటికి పొక్కకుండా చేసాడుట. ఇప్పటికీ మా ఊళ్ళో కొంత మంది ఆ విషయం గురించి అనుకుంటూ ఉంటారు. అందులో నిజానిజాలు నాకు తెలీవనుకో. సరేనేనైతే ఆ విషయం పెద్దగా పట్టించుకోలేదు. అదీకాక నేను డాక్టరుగా ఊరు వదిలి వచ్చేసాను. నేను ఈ ఊరు వచ్చాక ఏదో గొడవలుగా ఉందని మా పాలేరు ఉత్తరం రాస్తే వెళ్ళాను. అప్పుడు... అప్పుడు ఈ విశ్వం తన మనుషుల చేత నన్ను కొట్టించాడమ్మా. ఇంక ఆ బాధలు పడలేక పొలం అమ్మేసాను."

"వ్యాట్!!!??...." నోరు తెరిచింది అరుణ "అంతటి దుర్మార్గుడా!!??"

"అవునమ్మా"

"ఏమయినా బాబాయ్ నువ్వు నిన్న చేసిన పనిని సమర్థించలేను. ఒక నిండు ప్రాణాన్ని బలి తీసుకున్నావేమో అనిపిస్తోంది. పాపం ఆ కుర్రాడెలా ఉన్నాడో ఏమిటో"

"మనం డాక్టరు పట్టా తీసుకునేటప్పుడు చేసిన ప్రమాణాన్ని మర్చిపోయావా అరుణా!? మనం ప్రాణాలను కాపాడుతాం గానీ, ప్రాణాలు తియ్యం."

"కానీ... కానీ.. నిన్న నువ్వు చేసినది అందుకు పూర్తిగా విరుద్ధంగా ఉంది పాపం ఎంత ఆపదలో ఉన్నాడో అని కూడా ఆలోచించకుండా పొమ్మన్నావు."

"అరుణా కడుపు శోకం ఏమిటో నాకూ తెలుసమ్మా"

అన్నీ తెలిసిన నువ్విలా ప్రవర్తిస్తావని ఊహించలేక పోయాను బాబాయ్"

"అరుణా నీకో విషయం తెలుసా!!? కుర్రాడు కుమార్ నర్సింగ్ హోంలో క్షేమంగా ఉన్నాడు."

"నిజంగా!!??? నీకెలా తెలుసు!?" అంది అరుణ ససంభ్రమంగా.

"నేను ఇంటికి వచ్చిన వెంటనే కుమార్‌కి ఫోన్ చేసానమ్మా. ఆ కుర్రాడిని అక్కడికే తీసుకెళ్ళారుట. నేను కుమార్‌కి అన్ని డైరక్షన్సు ఇచ్చాను... అవసరమయితే థియేటర్‌కి వస్తానని చెప్పాను."

"మరి... ఆ ఆపరేషన్ నువ్వే చెయ్యొచ్చుగా!!?"

"నేను శారీరకంగా, మానసికంగా గత పదిహేను రోజులుగా చాలా అలసిపోయాను. నిన్న నా పరిస్థితి బాగా లేదు. ఆ స్థితిలో అంత ముఖ్యమైన, ప్రమాదకరమైన ఆపరేషను నేను చేయకూడదు....

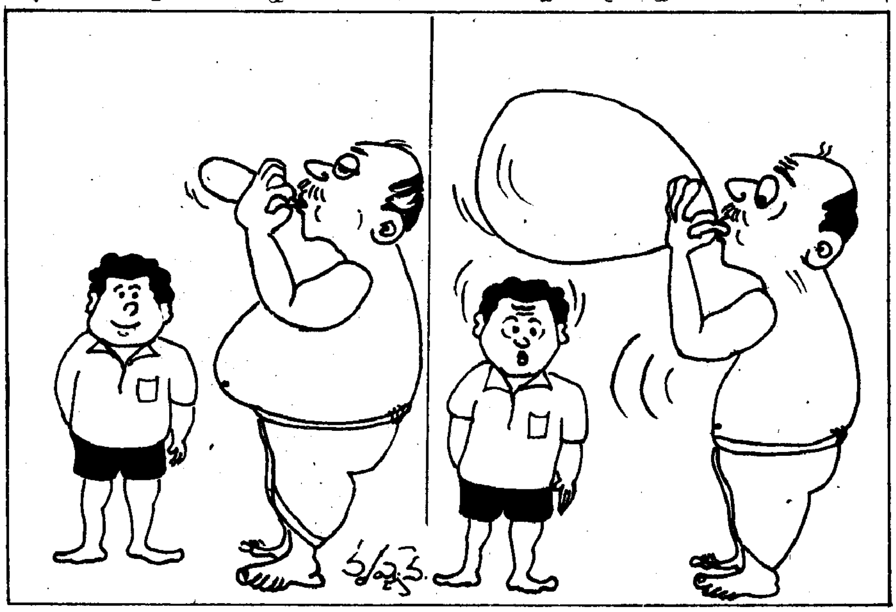

అప్పుడు ఆపరేషన్ చేసి ఆ కుర్రాడికి అతని తండ్రికి అన్యాయం చెయ్యకూడదనిపించింది."

"ఆ సంగతి విశ్వంతో నే చెప్పొచ్చు కదా!!?"

"అప్పుడు నేను ఏం చెప్పినా విశ్వం నమ్మదమ్మా. అతనే కాదు అతని పరిస్థితులలో ఉన్న ఎవరూ కూడా నేను నిజం చెపుతున్నానని అనుకోరు. ఎందుకంటే అతని కొడుకు బతకాలంటే....."

"ఆ మాటకు అడ్డు వస్తున్నాననుకోకు బాబాయ్.... అతనికి నువ్వు శత్రువు అని తెలిసి కూడా నీ దగ్గరికే ఎందుకు తీసుకు వచ్చాడంటావు... ఒకవేళ నువ్వు అతని కొడుకుని సరిగ్గా చూడకుండా ఇన్ డైరెక్టుగా పగ తీర్చుకుంటే"

"ఒక డాక్టరుగా అంత నీచానికి దిగననే నమ్మకం అరుణా. ఇంతకీ నేను థియేటర్‌లోకి వెళ్ళలేదు."

"అవునులే ఆ కుర్రాడు నీ శత్రువు కొడుకు అనే భావన అడ్డు వచ్చి ఉంటుంది"

"నిజంగా ఆ భావనే వచ్చిందమ్మా!!!? అయితే అది నువ్వూహించినట్టుగా కాదు ఆ భావనే... ఆ భావనే అతనినిని బతికించాలనే పట్టుదల నాలో పెంచింది. 'ం' గ్రూప్ బ్లడ్ కోసం ప్రయత్నించానని చెప్పావు గుర్తుందా. నేను ఎంతో ప్రయత్నించాను, ప్చ్! లాభం లేకపోయింది. సరే నాది 'ం' గ్రూప్ కదాని.... నేను ఒక బాటిల్ రక్తం ఇచ్చాను. ఆ నీరసం చేత థియేటర్‌లోకి వెళ్ళలేకపోయాను. కుమార్ నేను కూడా చాలా వీక్‌గా ఉన్నానని రక్తం ఇవ్వవద్దనీ బతిమాలాడు అఫ్‌కోర్స్ నేను వినలేదనుకో. అరుణా ఆ కుర్రాడెలా ఉన్నాడో అని ఆదుర్దాతో రాత్రంతా నిద్దర పట్టలేదు రెండు, మూడు సార్లు ఫోన్ చేసి కనుక్కున్నాను. అందుకే కొంచెం అలసటగా ఉంది"

"బాబాయ్".... నిన్ను ఎంత తప్పుగా అర్థం చేసుకున్నాను బాబాయ్. నన్ను క్షమించు బాబాయ్... నన్ను క్షమించు" అంటూ కళ్ళ నీళ్ళు పెట్టుకుంది అరుణ.

"ఊరుకోమ్మా క్షమార్పణలు ఏమిటి!!?"

"బాబాయ్ నువ్వు దేముడివి బాబాయ్. నిజంగా నువ్వు దేముడివి."

"నాకింకా కొన్నాళ్ళు బతకాలని ఉందమ్మా... అప్పుడే నన్ను దేముళ్ళతో కలిపేందుకు నేను మనిషినమ్మా. ఒక సామాన్యమైన మనిషిని" అన్నాను నేను నవ్వుతూ.

"లేదు బాబాయ్ నువ్వు సామాన్యుడివి కాదు. మరొకరు అయితే దరిదాపులకు కూడా రానీయని శత్రువు కొడుకుని రక్తం ఇచ్చి బతికించావు. నువ్వు మహోన్నతమైన వ్యక్తిత్వం కలవాడివి. మానవతావాదివి. మహామనిషివి"

"నేను చేసిన దేముందమ్మా!? అది కేవలం నా వృత్తి ధర్మం. ఒక డాక్టరుగా అది నా బాధ్యత" అన్నాను తల వంచుకుని నేలను చూస్తూ. ◻

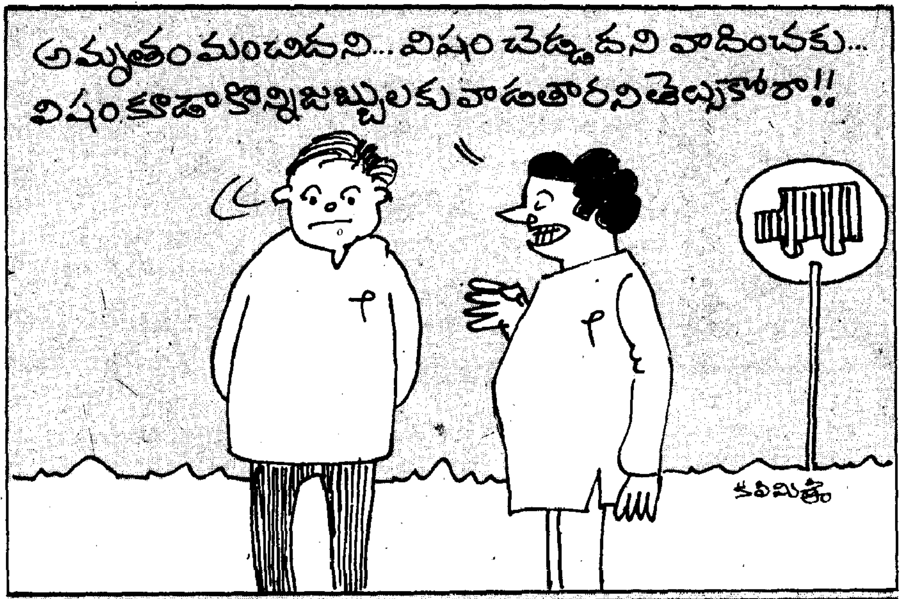

ధర్మపథం — మంచిచెడ్డలు

భగవంతుని సృష్టిలో ఉన్న వస్తువులకు అంతములేదు. ఆకాశంలో కానవచ్చు నక్షత్రాలను లెక్కించడం సాధ్యం కానట్టు. పదార్థాల పరిగణనకూడా సాధ్యం కాదు. కొన్ని పదార్థాలు చిన్నవి, కొన్ని చాలా పెద్దవి. కొన్ని ఎందుకూ పనికిరానివిగా కానవస్తాయి. కొన్ని ఎంతో మేలు చేసేవిగా కానవస్తాయి. కాని, సృష్టికర్తకు ఇవన్నీ సమానమే! ఆలోచించి చూస్తే ఎక్కువ, తక్కువ భేదం, ఉపయోగ, నిరుపయోగ భేదంమానవకల్పితమే కాని యధార్థం కాదని తెలియకపోదు. చాలా హీనంగా చూడవలసిన మనిషిని గడ్డిపోచతో పోలుస్తారు. అవి నిష్ప్రయోజన మని అన్నమాట! ఆ గడ్డిపోచలనే చేర్చి త్రాడుగా పేనిన యెడల, దానితో ఏనుగును కూడా బంధించవచ్చును. మనం ప్రాణాలు తీసే వనుకున్న పదార్థాలే ప్రాణాలను కాపాడడానికి కూడా ఉపయోగిస్తాయి. పాము విషం శరీరానికి ఎక్కితే మనిషి ప్రాణాలు పోతాయి. జబ్బుపడి ప్రాణాలు పోయే స్థితిలో ఆ గరళాన్నే ఔషధంతో ఉపయోగించి ప్రాణాలు నిలుపుతారు. అపాయకరమైన నాభి మొదలైనవి కూడా ఔషధంగా ఉపయోగపడతాయి. ఆవిధంగానే మనకు మిక్కిలి అవసరమై, మధురంగా ఉన్న పదార్థాలు కూడా – మితికి మించి ఎక్కువ తినడం వల్ల ఆరోగ్యం చెడి రోగగ్రస్తులమై, ప్రాణాలు పోయే పరిస్థితి కూడా సంభవిస్తుంది. ఇలా మంచి వస్తువులయినా హానిని కలుగజేస్తాయి. దీనిని బట్టే

"విషమ ప్యమృతం క్వచిద్ భవేత్
అమృతం వావిష మీశ్వరేచ్ఛయా."

అనే ఆర్యోక్తి ఏర్పడింది. విషం అమృతంగానూ, అమృతం విషంగానూ మారడానికి భగవంతుని ఇచ్ఛయే కారణమనుకున్నా. దానికి మానవ ప్రవృత్తి కూడా ముఖ్యకారణమని గ్రహించాలి. ప్రతి వస్తువు లోనూ మంచి చెడ్డలు ఉంటాయి. వాటిని ఉపయోగించడంలో నే ఉన్నది. ఉచితజ్ఞతను చూపాలి. సక్రమంగా ఉపయోగిస్తే మంచి కలుగుతుంది. సరికాని పద్ధతిలో ఉపయోగిస్తే హాని కలుగుతుంది.

–బులుసు వేంకటరమణయ్య